

Attila

Elmefegyver 1.

Az akarat szabotálása

A regény szereplői és eseményei a szerző képzeletének szüleményei. Bármilyen egyezés valós személyekkel vagy eseményekkel a véletlen műve.

<https://www.2100.hu>

ISBN 978-615-02-5582-8

Köszönöm, hogy beleolvasol az Elmefegyver 1. elejébe.

A következő oldalakon a prologust és az első két fejezetet találod.

Ha beszipant a történet, ha kíváncsi vagy mi történik ezután, akkor nincs más dolgod, mint megnyitni a 2100.hu weboldalt és ott megrendelni a könyvet elektronikus, vagy nyomtatott formában.

Jó olvasást!

PROLÓGUS

**Spanyol Királyság (Katalónia), Lloret de Mar,
valamikor 2025. szeptember elején**

Gömbölyű, fekete hasú felhők alkottak áthatolhatatlannak tűnő egyveleget Lloret de Mar fölött, és az eső úgy verte a szélvédőt, mintha valaki ököllel akarná betörni az üveget. A fehér Opel ablaktörője nyöszörgött, a gumi csíkokat húzott az üvegen állandósuló vízben.

A sofőr a visszapillantóba pillantott, hátha megláthat valamit. A bőre az arcán ilyenkor mindig “meghúzott” egy sebhelyet; apró, kellemetlen emlékeztető, hogy vannak napok, amikor az ember nem hibázhat. A csomag ott volt a zsebében, hétköznapi, mégis valahogy túl nehéznek érződött. Nem a súlya miatt, hanem attól a titoktól, ami benne volt. A sofőr csak annyit tudott, hogy a csomag nagyon fontos valakinek. Ezt abból tudta, hogy rá, a környék legmegbízhatóbb beépített emberére bízta és duplán fizettek a szállításért.

Éjjelig a Hotel Olympic portájára kell érnie. És utána - ha szerencséje van - végre eltűnhet egy jó időre a térképről.

A férfi még egyszer hátranézett, mintha a vízfüggöny mögött alakokat keresne. Ekkora esőben senki sem láthat tisztán... Megnyugodott, ilyen esőben képtelenség őt követni, hiszen még az útra festett csíkokat is nehéz meglátni. Az, aki korábban követte, már biztosan csak a kihűlt nyomait keresi.

Amit a férfi nem tudott, hogy pont ez volt a baj, mert aki őt követte, annak nem a szemére kellett hagyatkoznia.

Ekkor egyszer csak köhögött egyet a motor, majd teljesen elnémult.

A férfi félrehúzódott, ránézett a műszerfalra, majd káromkodott egyet franciául:

- Már a kibaszott lopott kocsikban sem bízhat az ember?! - Azzal kiszállt, és sietős léptekkel a part felé indult.

A parton haladva időnként hátra-hátrapillantott: követik-e még. A mindössze alig 5 centis csomagocska, mely világosbarna papírba volt betekerve és celluxszal körbe ragasztva, ott lapult a

zsebében - az egyetlen fegyvere, egy pillangókés mellett.

A csomagot ma éjfélig a Hotel Olympic portájára kell eljuttatnia, és ott átadni a portásnak. Onnan majd továbbítják akinek kell - villant át az agyán -, a többi már nem az ő dolga, neki már csak fel kell markolnia a pénzt.

Ránézett az órájára: 23:19-et mutatott. Tehát ráér még egy kicsit. Már nem kellett sietnie, legalábbis az óra kijelzője szerint. Most már akár sétálva is odaér.

Időnként megállva, fokozott figyelemmel folytatta útját. Pár perc alatt teljesen elázott, a ruhája rátapadt a bőrére, de az eső még mindig nem akart csitulni.

Hirtelen, előlről egy hangosabb cuppanás hallatszott, mire ő azonnal lehasalt - arra igyekezett figyelni, hogy az esőnél ne legyen hangosabb a földre érkezése, de arra már nem maradt ideje arra, hogy megnézzze hova érkezik. A landolása pontosan egy nagyobb tócsa közepébe sikerült, igaz ennek ott igen nagy volt az esélye.

- Mon Dieu! Még ez is!

A sötétből egy pár bontakozott ki. Lassan, egymáshoz simulva sétáltak felé.

- Ezek pont felém tartanak! - tudatosult benne.

Tudta, ha ott marad, pontosan belé botlanak, ezért a lehető leggyorsabban arrébb kúszott. Alig fél métert sikerült így megtennie. A pár hamar odaért, ahol az előbb ő volt, tehát jól számított. Közvetlenül mellette megálltak, ismét összebújtak.

- De könnyű lenne elkapni őket, főleg a lányt...
egész csinosnak tűnik - ébredezett benne egy
gondolat.

De neki ennél most fontosabb dolga volt, most ő a futár, aki egy fontos csomagot visz. Majd a munka után megenged magának egy kis szórakozást - döntötte el. Talán még ez a csini csaj is itt lesz valahol és akkor...

A pár tovább sétált, időnként megálltak ölelkezni, csókolózni.

A tenger vadul mosta a partot, mintha azt akarná, menjen innét, tűnjön el, mintha érezné a közelgő szörnyűséget. A pár mintha ennek engedelmeskedett volna távozott, alakjukat hamar elnyelte a sötétség.

Itt, a parton nem lehet felismerni, hogy hol is van az ember - pláne sötétben -, hiszen az évek során teljesen összenőttek a települések, a pihenni vágyók igényeinek megfelelően.

Ránézett az órájára. Az enyhén foszforeszkált: 23:33.
Már indulnia kell.

Elkezdett futni. Úgy öt perc futás után megállt egy pálma mellett, de egyáltalán nem a fáradtság miatt. Még alig lihegett, köszönhetően annak, hogy elég jó kiképzést kapott a francia idegenlégióban.

Csendben lapult, hallgatózott. A ruhájáról már egészen lemosta az eső a sarat. Megerősödött benne egy rossz érzés: mintha a sötétben valaki követné. Mégis sikerülhetett annak aki korábban követte valahogy a nyomára bukkania?

Az eső enyhülni kezdett, már kiadta magából a mérget.

A férfi a csomagot gyorsan bekaparta a földbe, igyekezett megjegyezni, melyik ez a pálmafa ami mellett elásta a küldeményt.

- Most elkapom, utána majd rohanni fogok, de még így is időben oda fogok érni a csomaggal - döntötte el fittyet hányva a sürgető időre, és belesüllyesztette kezét a zsebébe.

Ott megmarkolta a hűvös pillangókést, és várt. Várta áldozatát.

- Vadból így lesz vadász - gondolta, majd mosolygott saját gondolatán, ami nagyon elferdítette arcán azt a régi vágás okozta sebet.

- Gyorsan elintézek, hiszen én vagyok a „késes Jean” - mormolta maga elé, és még jobban mosolygott.

Várt egy percet. Az a valaki is megállhatott, mert Jean nem hallotta közeledni. Jean egyszerűen tudta, érezte, hogy ott van az a valaki, aki őt követi. De arra is hamar rájött: valószínűleg az a valaki is tudja, hogy ő meg itt várja, ezért nem jön.

- Már csak perceid vannak hátra barátom, akárki is vagy - mormolta maga elé.

Az eső ekkor teljesen elállt, a tenger sós lehelete csapta meg Jean arcát.

Ismerős érzés kerítette hatalmába: élvezte, ahogy az adrenalin szétáramlik minden porcikájában, a zsigereiben érezte, hogy harc lesz. Már semmi más nem számított, csak a közelgő harcra fókuszált. Kihúzta zsebéből a kést. Már nem mosolygott, de rettentően élvezte a harc előtti pillanatokat.

- Hát akkor döntsük el! - mondta félhangosan Jean, majd ellépett a pálma mellől.

Ekkor váratlanul előbukkant a felhők mögül a hold, és ezüstös fényével árasztotta el a partot. Jean már látta üldözője körvonalait maga előtt, úgy tizenöt méterre lehetett. Hát megint nem tévedett.

A francián már kirajzolódtak a mostanra csurom vizes, de egykor még vasalt szürke zakó alól félelmetes izmai. Ellenfele valamilyen sötét, csuklyás köpenyt viselt, ami az esőtől védte őt. Az arcát fürkészte, próbált a szemébe nézni, de nem látta, igaz, ennyi fénynél a csuklya alatt nem is láthatta.

- Nem baj, majd később megnézem ki vagy...
miután megöltelek! - döntötte el. Elnevezte magában követőjét az „Árny”-nak, illet rá.

Elkezdte hát, jól begyakorolt mozdulattal pörgetni a kését. Ezt mindig nagyon élvezte. Nem törődött többet a vizes ruhájával vagy bármi mással - már csak a kése és az idegen létezett a számára. nagyon koncentrált a távolságra, hogy mikor kell változtatnia a kés táncán.

A sziluett tett két lépést felé.

Míg a hold barátságosan mosolygott a furcsa alakokra, a tenger eszeveszetten próbálta elüldözni őket onnan, ezzel elkerülve a készülő katasztrófát.

- Ki a franc vagy, és mit akarsz?! - kérdezte Jean az alakot franciául.

De mivel nem jött válasz az Árny felől, folytatta uyanúgy franciául, nem érdekelte, hogy amaz érti-e:

- Akkor kibelezlek!

S ezzel elindult felé, a kését pörgetve, hogy egy hosszabb minta után védhetetlenül a másikba marjon vele. Ekkor mintha egy villanást látott volna az Árny fejénél, a csuklya alatt... „ez egy villám visszatükröződése lehetett vagy csak a szeme káprázott”? A gondolat egy pillanat alatt jelentőségét veszítette, mert a következő lépést már nem tudta megtenni, pedig a következő tánc lépéshez, amely után támad, ez kellett volna, de nem engedelmeskedett a lába.

- Ez hogy lehet?

Érezte, ahogy a pánik növekszik benne, csak nem akart a lába megmozdulni. A keze a késével pedig már mintha önálló életet élne, valami ismeretlen figurát rajzolt a levegőbe, pedig ő biztosan nem ezt a mintát akarta rajzolni.

Le akarta állítani a kezeit, de az sem sikerült! Ordítani szeretett volna - de azonnal rájött, hogy már az sem ment!

Jean figyelmét az alakról elvonta a saját kése, amint megcsillant rajta az ezüstös holdfény.

- Meghalsz! - jött a kifogástalan franciasággal ejtett szó az alak felől, de valami olyan torz, mély, minden érzelemtől mentes hangon, amit Jean teljesen földönkívülinek érzett.

Ekkor nem tudja mitől, de hirtelen erős hányingere támadt és hánynia kellett volna, érezte amint gyomra görcsbe rándul és elkezd öklendezni, ami egyre feljebb kúszik a torkán - de ott már megakadt.

A gyomra még engedelmeskedett, de a nyakától fölfelé semmi nem úgy működött, ahogy kellett volna. Elkezdett fuldokolni a saját hányadékától.

- Szegény zsiráfok, most átérezheted milyen nekik! - közölte az idegen hang. Jean nem értette, hogy jönnek ide a zsiráfok, de nem tudott belegondolni, neki hánynia kellett volna, de nem volt képes kiöklendezni ami feljött, a hányadék pedig újabb adag felöklendezésre készítette.

Így fuldokolva nézte végig, ahogy a saját kése a saját kezében beleszalad a hasába!

Hallotta még, ahogy a kés átszakítja a kemény hasizmát, majd amikor már jó mélyen benne volt, a

keze megforgatta egyszer, kétszer... s mielőtt harmadszor is megforgatta volna, elfeketedett előtte a világ... immár örökre. Jean azt már nem láthatta, amint a csuklyás alak egy régi spanyol dalt füttyörészve távozik onnan.

A hold eközben csak mosolygott, mintha nem is érdekelné, mi történik idelent.

1. FEJEZET

Egyesült Államok, Chicago O'Hare International
Airport, 2025. szeptember 26. 10:18, Alain szemszögéből

Alain Scott vagyok. A barátaimnak Al vagy Alain, az ügyfeleimnek pedig többnyire *Mr. Scott* - persze attól is függ, ki mennyire fél a mondandója következményeitől.

Chicago O'Hare. Repülőtéri váró, kávészag, műanyag székek, a hangosbemondó gépi udvariassága. Olyan hely, ahol az emberek azt hiszik, egy útra indulnak és bármi megtörténhet velük, mégsem készülnek fel semmire. Pedig az ilyen helyeken történnek a legcsúnyább dolgok: mondjuk csendben, papíron, és egy vonzó mosollyal kezdve.

2001. november 3-án születtem, 21:35-kor, UTC szerint - valahol Budapest és London között, egy utasszállító repülőgép fedélzetén. Aki azt hiszi, ez romantikus, az még nem szorította végig a szeretett lény kezét tiszta pánikban egy olyan helyen, ahol egy

függönyvékonyságú alumínium az egyetlen fal és alatta csak a 10 km zuhanás van. Tudom, senki nem emlékszik a saját születésére - vagy legalábbis rendkívül ritka -, de én valamennyire igen. A születésem körülményei engem arra tanítottak, hogy a határok sokszor csak vonalak a térképen.

Voltam katona. Megtanultam, hogyan marad életben az ember, amikor minden ellene szól. Aztán visszajöttem a civil világba, és rájöttem: itt sokszor még nehezebb. Itt a golyó nem mindig fém, a golyó néha csak egy mondat. Vagy mondjuk egy boríték.

Magánnyomozóként többnyire azok találják meg, akik nem akarnak rendőrséget, mert túl sok a magyarázkodás, túl sok a kérdés, és túl kevés az eredmény, néha pedig pont a hivatalos szervek találják meg. Néha az ügy egyszerű: hűtlenség, zsarolás, eltűnt ember. Néha viszont... néha az ember úgy érzi, mintha az ügy, amit épp elfogadni készül már azelőtt eldőlt volna, hogy ő belépett a szobába.

És amikor az ember ilyen érzést él át, akkor megtanul gyorsan dönteni. De erről majd később mesélek.

Az a rövid, sötétszöke hajú, százkilencven centis férfi, aki a Chicago O'Hare repülőtér óriási

váróteremben, szürke zakóban ül és olvas, nos, az vagyok én.

Már türelmetlenül vártam a következő ügyfeletem, mikor bemondta a hangosbemondó, hogy a 10:35-ös Las Vegas-i járat negyed óra múlva startol, tessék a beszálláshoz fáradni.

Az ügyfelem - egy „kellemes szőke női hang” kis akcentussal a telefonban - csak annyit közölt velem, hogy a fél tizenegyes géppel Vegasba kell indulnom, én pedig feltétlenül legyek itt már fél tízkor; majd ő megtalál.

Már éppen kezdtek visszakalandozni gondolataim az újságra és az előző ügyem felé, mikor mellém telepedett egy - aligha túlzok - bombázó nő, aki vörös hajzuhataggal és tökéletes idomokkal büszkélkedhetett, amelyeket a szemmel láthatóan is méregdrága ruhája még alaposan ki is hangsúlyozott. A hatás sem maradt el nálam, rendesen meglepődtem. Az sem zavart, hogy két ruhásszekrény kísérte el hozzám.

Nem volt erőm megsértődni a késésén, hiszen minden férfi tudja az aranyszabályt: az igazán szép nők nyugodtan késhetnek, csak jöjjenek. Erre a nőre pedig

szerintem minden férfi várna akár órákat is, csak végül érkezzen meg.

A hölgy ismerősnek tűnt, de ekkor nem tudtam még hova tenni. Miközben elmerültem a nagyon is ismerős vonásokban és a zöld szemekben, megszólított:

- Mr. Scott? - Csengő hangján enyhe déli akcentus érződött, teljesen el voltam bűvölve.

Természetesen azonnal felismertem, hogy ő volt az „a kellemes szőke női hang” a telefonból, bár ahogy most láttam, egyáltalán nem volt szőke... ám kellemes az nagyon is.

- Igen, én vagyok, Miss...

- Mrs. Charlton. - Meglepődtem: az arca és a neve együtt... így már tudtam, ki ő: a híres milliárdos autógyáros felesége... de volt még valami, ami fontos, és nem akart az eszembe jutni...

- Rendelkezzék velem. - válaszoltam.

- Nincs sok időnk, ezért leírtam ebbe a borítékba mindent - mondta, és átadott egy lezárt borítékot.

- De azért mégis jó lenne... azért valamit mégis elárulhatna... miről van szó?

- Nincs erre sok időm, majd elolvassa. De a munkát el fogja vállalni és akkor a jutalma sem

marad el! De ebben a borítékban benne van minden lényeges tudnivaló - mosolygott rám sokat ígérően, hogy tudjam milyen jutalomról beszél ha sikerül, majd rámutatott a borítékra, és indulni készült.

- Na de miből gondolja, hogy elvállalom? - kérdeztem rossz előérzettel.

- Nincs más választása! A jutalom pedig... de ugye sejtí? - kacsintott rám sokatmondóan.

Hogyne sejtettem volna, biztosan egy velem kettesben eltöltött éjszakára célozgat. - És ugye nem akar nekem ellentmondani? - zárta a mondandóját, majd felállt, és egy elbűvölőnek szánt búcsúmosoly kíséretében elsietett.

Én meg csak nyeltem, és néztem a jelenség után.

A rossz érzés belül egyre erősödött. *Kicsoda ez a nő?* Hogy lehet az, hogy valaki ilyen gyönyörű, és egyszerre ennyire határozott?

Ekkor végre eszembe jutott, ami az előbb nem. Kb. két hete olvastam: pert indítottak a férje ellen „a maffia amerikai ágával való együttműködése” miatt, és a vád megalapozott. Tehát a férje az amerikai maffia egyik vezetője.

Jézusom! Mibe keveredtem?

Mivel volt még néhány percem, kinyitottam a borítékot. Volt benne egy Alain Scott névre szóló repülőjegy az azonnal induló járatra Vegasba, valamint egy papír, rajta:

„Ez a jegye. Carlos Charltonnak meg kell halnia! 10 millió amerikai dollárt is kap azon felül, amit mondtam, ha elintézi! De vigyázzon, ne látsszon gyilkosságnak! A pénzét és az ajándékát 1 hónap múlva kapja meg, keressen meg! Ezt a papírt pedig semmisítse meg.”

Elkezdett forogni velem a váróterem. Tehát meg kéne ölnöm a férjét, erre van egy hónapom. Ha megteszem, kapok 10 milliót, de cserébe egész életemben a nyomomban lesz az amerikai maffia nagy része, fejemen pedig egy jó vastag fejpénz.

Ha nem teszem meg, akkor meg ezzel a milliárdos bestiával gyűlik meg a bajom, aki szintén elég veszélyesnek tűnik. Szép kilátások. Tudtam, bármelyiket választom, mozgalmas és veszélyes jövő elé nézek. Ami nagyobb baj, hogy tudtam, egyik fél sem felejtene el egyhamar.

A két rossz közül nehéz dönteni. Miért engem talált meg ez a nő és nem egy bérgyilkost? Biztosan talált volna megfelelőt.

Nem szokásom elfutni semmi elől, de azt már megtanultam: néha egészségesebb futni, mint meghalni.

Ideje takarékra állítani magam, irány valami nyugodt hely, ahol elmélkedhetek.

Gyorsan vettem egy jegyet és még elértem az öt perccel később induló gépet Párizsba, a szerelem és az örök fény városába, reméltem, hogy az egy hónap alatt sikerül rájönnöm, hogyan maradjak életben.

A mobilom kijelzőjén ekkor felvillant egy értesítés: nem fogadott hívás. Spanyol körzetszám. Visszahívtam, de a szám már „nem létezett”. Ez meg mi volt, ki lehetett?

2. FEJEZET

Franciaország, Párizs, 2025. szeptember 27. 11:46,
Robert szemszögéből

Dél körül járt az idő, amikor megcsörrent a telefonom. Murphy-törvénye szerint természetesen akkor, amikor a legkiszolgáltatottabb az ember: törölköző a derekamon, víz csöpög a hajamból, és a lakásban pont ott hagytam a mobilt, ahol a legmesszebb volt tőlem.

- Halló? - morogtam, és próbáltam normálisan beszélni, mint aki mindig így fogad hívást.

- Szia, drágám - jött a kellemes, huszonéves női hang. A mondat végén ott volt az a mosoly, amitől a férfiak hajlamosak elfelejteni, hogy a világban fegyverek is léteznek. - Remélem, nem keverted magad megint bajba.

A hangot ezer közül is felismertem.

- Brigitte?

- Ki más? - nevetett. - Úgy volt, holnapután érek Párizsba... de elengedtek hamarabb. Viszont csak holnapig maradok, nem három napig.

- Most hol vagy?

- A Charles de Gaulle-on, az imént szálltam le.

A törölközőmet szorosabbra húztam. A férfi ilyenkor nem azért siet, mert türelmetlen. Azért, mert fél, hogy az a másvalaki közben meggondolhatja magát.

- Kimegyek érted. Várj meg.

- Siess - suttogta. - Már alig várom, hogy találkozzunk.

Letettem.

A lépcsőházból kilépve egy az utca végénél közeledő autó hangját hallottam, de még nem láttam: sportos motorhang, túl erős és túl gyorsan közelített. Az utca ahol lakom, egy normál fővárosi kétsávos utca, mindkét oldalán parkoló autókkal, szinte sosincs üres parkolóhely. Ez most nem zavart, mivel kiállni készültem az autóval, és nem leparkolni. Abban a pillanatban a tarkómnál kirázott a hideg, amit nem a még mindig vizes fejbőröm miatt éreztem, ez pontosan olyan volt, amikor tudod, hogy valaki figyel, de nem látod. Ritkán szokott ez az érzés előjönni, de olyankor sosem téved.

Odaértem a parkoló autómhoz, épp megnyomtam az autóm riasztóját kikapcsoló gombot és ekkor

megláttam a kocsit. Nem az enyémet, hanem az övét, ami hangosan közeledett.

Ismertem azt az autót. És ismertem a benne ülőket is: három alak, széles vállak, kéz alacsonyan, a sofőr keze sem a kormányon. A következő másodpercben a kezükben lévő valamin megcsillant a fény, lassítanak.

- Na persze - szaladt ki belőlem. - Pont ma.

Gyorsan a kocsim ajtaja felé vetődtem, de elkéstem vele. A kesztyűtartóban volt a Browning pisztolyom, a "hű társam", amit már nem érhettem el. Maradtam az ajtón kívül, a földön a kocsim fedezékében - és ez most kivételesen a legegyszerűbb túlélési protokollom volt.

A lövések nem úgy szólnak, mint a filmekben. Nincs lövésviszhang, sem hősies reakció. Van viszont éles csattanás, és az a különös hang, amikor a fémbe csapódik valami, ami egy neked szánt üzenet volt.

A lövéssorozat az ajtómat lyuggatta át ott, ahol a mellkasom lett volna, ha beugrom a fegyveremért. Ezt nevezik a katonaságnál speciális tapasztalatnak: amikor a tanulópenz golyó alakot ölt.

Oldalra gurultam két parkoló autó közé, és próbáltam közben folyamatosan fedezékben maradni. A támadók nem álltak meg teljesen, csak lőttek, aztán

gázt adtak. Profi munka volt, határozott üzenet. Nekem.

Amikor eltűntek, felnéztem a saját kocsimra. Úgy nézett ki, mint egy rossz francia reklám, ami az ementáli sajtok és az autó házasságáról szól.

- Rendben - mondtam félhangosan. - Akkor a randin legalább lesz miről beszélgetnünk.

A motor beindult. Mázli. Valaki odakiáltott, kérdezett valamit, de én már csak a reptér felé vezető utat láttam, semmi más nem érdekelt. Nagyon gyorsan mentem. Tizenhat perc múlva fékeztem a terminál előtt.

Ott egy molett úr tágra nyílt szemmel bámulta a kocsimat.

- Mi történt?

Ránéztem, aztán vállat vontam.

- Áthajtottam egy rossz környéken - mondtam -, ezek indiánok nyilainak a nyomai.

Reméltem, hogy egy viccel Brigittet is le tudom majd nyugtatni.

A váróteremben Brigittet könnyen megismertem vörös hajáról. Elegáns világoskék kosztüm volt rajta, ami nem emelte ki bájait, de én már ismertem, mit rejt a ruha. Hozzám ugrott, megcsókolt.

- Na végre! Hol voltál eddig? És hogy nézel ki? -
kérdte izgatottan.

Biztos kint volt még az arcomon az elmúlt fél óra
izgalma.

- Pár szót váltottam régi barátaimmal.
- De semmi komoly, mint mindig, igaz?
- Igaz. Na, megyünk?

Átkaroltam, és kifelé vezettem az autóm felé.

Figyeltem az arcát, és vártam a hatást. Nem kellett
sokáig várnom. Amint meglátta a pókhálószerű
szélvédőt és a centis lyukakat mindenhol, a földre
gyökerezett a lába, és az arca először elfehéredett,
majd a rémület, a félelem és a kíváncsiság jelei
mutakoztak rajta - mind egyszerre.

Erről az amúgy szép arcról és a rajta esett
változásokról tanulmányt lehetne írni.

- Robert, mi történt? - kérdezte, mikor ismét meg
tudott szólalni.
- Mondtam, váltottunk pár szót a barátaimmal,
csak épp nem hagytak szóhoz jutni.
- Ne szórakozz velem! Hiszen szét van löve az
autód!
- Semmi különös, apróság...

- Hogy mondhatasz ilyet? Neked semmi bajod?
- Látod, én egészszen vagyok - mondtam kissé cinikusan, már kezdtem kijönni a sodromból.

A kapcsolatunk sosem a mély érzelmekről szólt, csak a fizikai szórakozásról. Így szeretek élni, vagy elfogadnak a nők így, vagy nem és akkor pá. Ez a mottóm is. Vagy legalábbis valami ilyesmi.

- Nem akarom, hogy az egész életed így éld le!
Bár ha így folytatod, nem lesz sokáig ezzel problémád! - folytatta.
- Na jó, igazad van, de fejezzük ezt be, ez nem a te gondod, inkább menjünk valahová. A rossz pénz nem vész el, emlékszel? - és megtoldottam a mondandómat egy hosszabb puszival, ezzel eddig mindig le tudtam venni Brigittet a lábáról.
- A fenébe is Robert! Tudod mennyire dühös vagyok?! De oké, nyertél.
- Tudom édes. Megpróbálhatlak kiengesztelni?
Tudod, úgy ahogyan igazán szereted. - és megtoldottam egy forró, érzéki csókkal is, hogy biztosan tudja mire gondolok.
- Huhh, Robert. Rob. Ezzel mindig leveszel a lábamról. Tudod mit szeretek benned. Vezess haza

az ágyba. Várom az éjszakát - úgy tűnt,
megnyugodott.

- Rendben, szállj be, de úgy érzem, szólnom kell:
nem kell éjszakáig várnod.

És ahogyan egy úr nem várakoztatja meg a hölgyet,
tényleg nem kellett várnia éjszakáig. Már az este is
mozgalmasnak ígérkezett. Nem aludtunk aznap egy
szemernyi sem, hisz be kellett pótolnunk azt a
néhány napot.

Egy héttel később, Alain

Ekkor megálltam egy pillanatra.

Nem azért, mert féltem volna, hanem mert valami nem illett a képbe.

Túl sok volt a véletlen és túl pontos az időzítés.

És volt egy érzésem, az a fajta, amit nem lehet bizonyítani, csak megérezni, hogy ez még csak a kezdet.

Ha most továbbmegyünk, már nem csak egy eltűnt nő ügyébe keveredünk bele, hanem valami olyasmibe, amitől jobb lett volna távol maradni.

- Ebből baj lesz - mondtam halkán magam elé.

És most először nem voltam benne biztos, hogy túl fogjuk élni.

Elmefegyver 1.

Tetszett? A történet innen gyorsul fel igazán.

Ha idáig eljutottál, akkor már tudod:
a történet most kezd igazán felgyorsulni.

Barcelona alvilága, brutális gyilkosságok és egy
láthatatlan ellenfél áll Alain Scott útjába.

A kérdés már nem az, hogy létezik-e az, amit sejt...
hanem az, hogy túlélheti-e.

Ha szeretnéd megtudni, mi történik ezután:

A teljes könyvet itt tudod elolvasni:

<https://2100.hu>.